

[Poul Hansen (Kalundborg).]

Nu skal man imidlertid ikke nøjes med at beskæftige sig med de negative træk, og jeg vil derfor indtil videre holde fast ved troen på, at der findes samarbejds-muligheder. Efter min mening ligger de bl. a. deri, at et flertal af partierne ikke har bestridt nødvendigheden af at anvende importkontrollen som middel overfor valutavanskelighederne, ligesom der også fortsat synes at være et stort flertal, som erkender nødvendigheden af at sætte finanspolitiske midler ind. Noget helt andet er så, hvor bredt et samarbejde der kan blive tale om. Efter alt at dømme må i hvert tilfælde to partier på forhånd sorteres fra — eller rettere sagt, de har selv besørget dette sorteringsarbejde, omend med hver sit sigte. Det er det kommunistiske parti og retsforbundet.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen holdt den tale, han skulle holde. Der manglede ingenting. Alle vi, der er gået ind i de vestlige landes samarbejde for at værne freden og friheden og for i fællesskab at fremme den økonomiske genopbygning, fik at vide, at vi kun pønsede på at nedkalde krig og undertrykkelse over menneskeheden, og vi fik samtidig besked om, at fredens, frihedens og demokratiets rette værnere er det ærede medlem og hans parti. Den tale er så horribel, at den stempler sig selv. Jo flere gange det ærede medlem gentager den, des færre tilhængere har han tilbage. Kommunisterne værner freden, siger det ærede medlem. Det var kommunister, der med væbnet angreb brød freden i Korea. Det er kommunisterne, der værner friheden, siger det ærede medlem. Hvorfor udslætter man så friheden for anderledes tænkende i alle de lande, hvor der findes kommunistiske magthavere? Det ærede medlem hr. Aksel Larsen taler om demokratiet; åh jo, vi har jo lige hørt om dets udfoldelse i det yngste af folkedemokratierne, Østtyskland. Her får folk allernådigst lov til at stemme ja eller nej til en liste, hvorefter det i forvejen er bestemt, hvormange mandater hvert parti skal have og herunder, at 70 pct. af mandaterne skal tilfalde kommunisterne eller kommunistisk dirigerede organisationer, og de, der ville stemme nej eller gøre brug af hemmelig afstemning eller blive hjemme, bliver stemplet i forvejen som sabotører mod freden. Denne karrikatur af et demokratisk valg bliver hyldet som sandt demokrati af danske kommunister. Kan det siges tydeligere, at deres tale om frihed og demokrati er hykleri for ikke at bruge et kraftigere udtryk.

At retsforbundet indstiller sig på at holde sig udenfor et samarbejde om de aktuelle problemer, fremgik af det ærede medlem hr. Viggo Starckes replik til mig. Jeg beder om formandens tilladelse til nogle citater nu og senere. Han sagde:

„Stod retsforbundet ikke netop fast på sine krav, eller på hvilket område var det, vi var til fals“.

Her kunne man måske nok fordybe sig i forhandlingerne om udvalgsbesættelser, men lad nu dette ligge. Jeg noterede mig straks, at det ærede medlem altså ikke havde noget at bemærke til den anden titel, jeg havde givet retsforbundets farce, nemlig: på flugt fra ansvaret, og en sådan flugt var vel så den dybere mening med opstillingen af partiets 14 punkter à la Wilson — det ærede medlem hr. Viggo Starcke har jo en vis forkærlighed for at søge sig forbilleder hos angelsaksiske filosoffer og statsmænd, fortrinsvis hos sådanne, der af gode grunde ikke kan protestere mod at blive taget til indtægt af det ærede medlem. Partiet opstillede sine 14 punkter, vel vidende at de ikke kunne blive accepteret til nogen side, hvorefter partiet kunne vaske sine hænder og sige: vi holdt vore løfter til vælgerne, vi holder os udenfor. Hvis vi allesammen herinde bar os ad på samme måde, hvad så? Hvis hvert enkelt parti opstillede 14 eller 10 eller 8 punkter og erklærer, at hvis de ikke bliver imødekommet, vil partiet ikke være med, ja så bliver det simpelthen umuligt at få bestilt noget i det høje ting.

Det er det bidrag, som retsforbundet indtil videre har ydet til det praktiske arbejde, og det må jo siges, at partiet med megen flid har sørget for at opstille punkter, der ser godt ud, men er umulige at gennemføre. Man vil have alle rationeringer ophævet. Det giver et valutatab på flere hundrede millioner kroner. Det vil gøre det umuligt at opretholde den nuværende liberalisering af udenrigshandelen, og alligevel foreslår partiet at gå videre med liberaliseringen. Det er den slags standpunkter, man kun kan tillade sig at forfægte, når det ikke er meningen, at de skal stå deres prøve i praktisk politik. Forsåvidt underer det mig, at det ærede medlem hr. Viggo Starcke ikke simpelthen lagde sammen, hvad de forskellige partier havde anført af besparelsesmuligheder. Det ville have passet godt i billedet af partiets øvrige politik, og det ville i hvert fald ikke have været en agitation, der havde været mere fjern fra virkeligheden end det mange gange gentagne agitationsnummer med de 60 000,